

רמונה הולכת לכתה א'¹ הנרי מחלק העתונים²

שני הספרים הללו הם של אותה מחברת והם פונים אל קהל קוראים דומה. רמונה, הגיבורה הראשית בספר הראשון היא גיבורה משנית בספר השני. שני הספרים מנוקדים והנמענים — תלמידי הכיתות א'—ד'. בספר הראשון, על רמונה, עלילה מרתקת והגיבורה הראשית שלו היא ילדה מעניינת, ערנית ובעלת אישיות עצמית חזקה. בספר השני העלילה הראשית שדופה וכל המאמץ של הילד (הגיבור הראשי) למכור עתונים דווקא בשעות הפנאי, אינו מזמין להזדהות ילדים בארץ. העלילה המשנית עוסקת שוב ברמונה (כשהיא עדיין קטנה, סרבנית ומרגיזנית) אבל דווקא זו אמינה ביותר ומוסיפה חיים והומור לעלילה הראשונית — המשעממת. מי שמתכל על שנת הוצאת שני הספרים באנגלית ילמד עובדה מעניינת ומשעשעת: הספר על מחלק העתונים יצא לראשונה (באנגלית) ב-1957 והספר על רמונה (באנגלית) יצא לראשונה ב-1975.

עניין זה ראוי לציון מיוחד. פירושו, שהסופרת למדה לכתוב יותר מעניין, יותר אמין והספר המאוחר שלה בשל יותר וטוב הרבה מן הראשון.

-
1. כתבה: בברלי קלידי, תרגום: שולמית לפיד, ציורים: אלן טיגריין, הוצאה: כתר 1982.
 2. כתבה: בברלי קלירי, תרגום: שולמית לפיד, ציורים: לואיס דרלינג, הוצאה: כתר 1983.

חבל שההוצאה לא הסתפקה בספר השני על רמונה וטרחה להוציא גם את הספר "מחלק העתונים".

בשני הספרים בולט עולם ריאלי זר. המסופר מתרחש בפרוור עירוני שבאנגליה. היסוד הריאליסטי אמנם חזק מאד אך זר מאד למציאות בארץ. נכון, ככל שהעלילה סוחפת יותר ומרתקת והגיבורים רבי־פנים ואמינים, קל לקורא להזדהות עם הדמויות גם כשהמציאות היא רחוקה ואפילו בלתי־מובנת לפעמים. אך לא כך בספר "מחלק העתונים", שבו המציאות הזרה, יוצרת נוכחות בלתי פוסקת ומפריעה לרצף הקריאה ולהתייחסות הקורא למתרחש.

שני הספרים ביחד, יכולים לשמש נושא נחמד לשיעור של "קריאה־מונחית". אפשר להזמין תלמידים (בכתות ג'־ד') לבדוק מהו יחס הסופרת לגיבורים. מהר מאד יתברר לכולם שבשני הספרים הסופרת נשאה קשורה לדמות רמונה (שהיא לרוב סוררת, סקרנית, ילדה בעלת חשיבה עצמאית ובעלת ערכים) והקדישה לה את מיטב העלילה. "במחלק העתונים" יש הרגשה שהסופרת נאבקה עם דמותה של רמונה המבקשת להתעצב כדמות ראשית והיא דוחקת אותה שוב ושוב הצדה, לעלילה משנית; אך אינה מצליחה בכך.

בספר השני — פורצת רמונה לתפקיד ראשי ובאמצעותה הופך הספר להיות אמין; עשיר בחפוש־דרך, עצוב ועליז כאחת — אנושי מאד.

מבחינת העיצוב החיצוני — טרחה ההוצאה להוציא שני כרכים נאים, בכריכה קשה שעיצב מישל קישקה. הפורמט מתאים לבני הגיל; האיורים בשני הספרים נחמדים מאד, אף כי הם בשחור לבן בלבד והאותיות גדולות ומאירות עינים.